

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobců: **a) D. G.**, nar. X, st. přísl. Ruská federace, adresa pro doručování X, **b) A. G.**, zast.X, zákonnou zástupkyní, oba zastoupení Ottou Mrňavým, advokátem se sídlem Praha 3, Tachovské nám. 649/3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2012, č.j.: OAM-112/ZA-ZA06-ZA04-2011,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému právnímu zástupci se přiznává odměna za zastupování ve výši 4.800,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze, a to do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d ě n í:

Městskému soudu v Praze byla dne 9. 5. 2012 doručena žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí, kterým žalovaný neudělil žalobcům mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel z výpovědi žalobkyně, která za důvod podání žádosti uvedla problémy jejího manžela v Dagestánu. Jménem svého syna označila za důvod podání žádosti problémy se sousedem wahhabitou, úroveň kriminality v zemi a sloučení rodiny. Tyto porovnal s informacemi, které

shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na území Ruské federace.

Podle žalovaného žalobkyně neuvedla v průběhu správního řízení žádné skutečnosti, na základě nichž by mohl učinit závěr, že byla v Ruské federaci pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.

Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí připomněl, že již v prvním řízení o žádosti žalobkyně a jejího syna o udělení azylu posoudil veškeré jejich obavy, přičemž správnost jeho rozhodnutí potvrdil i Krajský soud v Praze, v případě syna žalobkyně i Nejvyšší správní soud.

Dále podle správního orgánu neuvedla žádnou věrohodnou skutečnost nasvědčující odůvodněné možnosti pronásledování žalobkyně a syna z důvodu rasy, pohlaví, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení, jak stanoví § 12 písm. b) zákona o azylu. Z její výpovědi podle správního orgánu nelze dovodit, že by možné potíže ze strany jejích příbuzných byly zapříčiněny z výše uvedených a taxativně daných důvodů. Za pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) tohoto zákona nepovažuje správní orgán ani jednání příslušníků wahhabského směru islámu s tím, že nejde o jednání, které by bylo ruskými státními orgány podporováno či tolerováno. Připomněl, že na území Dagestánu je šíření wahhabismu již od roku 1999 oficiálně zakázáno (Informace OAMP - Vahhábismus) a bezpečnostní orgány vůči jejím radikálním představitelům aktivně vystupují (viz Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska- Všeobecná úřední zpráva o Severním Kavkazu).

Podle žalovaného jediným motivem žalobců k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu na území České republiky.

Správní orgán neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, tedy za účelem sloučení rodiny, ani pro udělení azylu z humanitárního důvodu, který lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Vycházel z tvrzení žalobkyně, že na území České republiky se nachází od roku 2004, že považuje Českou republiku za svůj domov a že nechce zatěžovat svého syna změnou místa pobytu, návratem na území Ruské federace. Za pochopitelnou považuje žalovaný snahu žalobkyně i jejího manžela získat povolení k pobytu veškerými možnými legálními prostředky. Nicméně zdůraznil, že azylovou proceduru nelze využít k získání k povolení k pobytu, k tomu slouží jiný právní předpis, a to zákon o pobytu cizinců, který obsahuje nástroje k legalizaci pobytu.

V souladu s ustanovením § 28 zákona o azylu se správní orgán zabýval důvody žalobců k podání žádosti o mezinárodní ochranu, zda tyto nesplňují důvody k udělení doplňkové ochrany. Podle žalovaného žalobcům nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Tento závěr učinil na podkladě informací o Ruské federaci, podle nichž se v současnosti v žádném z uvedených stavů nenachází. K odkazu žalobkyně na špatné bezpečnostní podmínky na území Dagestánu, které jsou vyvolány zejména přítomností představitelů radikálního směru islámu na tomto území a boje bezpečnostních složek vůči nim, jako i působením různých kriminálních band (což vyplývá z informací ze zpravodajských serverů doložených žalobcem), žalovaný uvedl, že terorismus a činy nezákonných ozbrojených skupin považují ruské státní orgány za závažnou hrozbu pro bezpečnost státu. Doplnil, že není pochyb o tom, že každý stát má nejen právo, ale i povinnost bojovat proti těmto jevům. Podle žalovaného tyto operace ruských státních orgánů nelze považovat za vnitřní či dokonce mezinárodní ozbrojený konflikt, při kterém by bez ohledu na své osobní okolnosti každý, kdo by se vrátil do předmětné země nebo její části, byl ohrožen již na základě pouhé přítomnosti na území předmětné země či regionu. Po žalobkyni lze podle správního orgánu oprávněně požadovat, aby v případě neochoty návratu do Dagestánu využila možnosti přesídlení v rámci Ruské federace.

Žalovaný také neshledal, že by v případě žalobců nastaly důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

Žalobci v žalobě a jejím doplnění namítají porušení zákona o azylu, zejména ustanovení § 12b. Žalobkyně je přesvědčena, že v případě návratu do Dagestánu bude její rodina vystavena možnému reálnému nebezpečí života, a to především pro jejich náboženské přesvědčení, které je nepřijatelné zejména pro příslušníky wahhabského směru islámu, který působí na území Dagestánu a který má širokou podporu veřejnosti, i když oficiálně je od roku 1999 tato sekce zakázána. V době pobytu v Dagestánu bylo manželovi několikrát vyhrožováno smrtí, přičemž má za to, že právě ze strany lidí sympatizujících s wahhabismem. Podle žalobkyně možnosti státních orgánů jsou v tomto směru omezené. Má pochybnosti zejména o tom, zda tyto orgány státní správy jsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu celé rodiny, zejména jejího syna. V žalobě zdůraznila, že především pro jejich nezletilého syna by návrat do Dagestánu mohl představovat potencionální nebezpečí pro jeho život. Připomněla, že syn se zde narodil, mluví plynule česky a zvykl si na prostředí v České republice. Naopak není vyloučeno, že bez problémů zvládne adaptaci na zcela jiné prostředí.

Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by tento porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobkyně nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné. Žalovaný trvá na tom, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla skutečnosti, na základě kterých by jim společně se synem mohla být určitá forma mezinárodní ochrany udělena. Stejně jako v odůvodnění rozhodnutí poukázal žalovaný na skutečnost, že se jedná již o druhou žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany. V předchozím řízení se zabýval všemi jejich problémy, přičemž trvá na tom, že v případě potíží s Wahhabity má žalobkyně i její manžel možnost se obrátit na příslušné státní orgány, když šíření wahhabismu je již od roku 1999 oficiálně zakázáno a bezpečnostní orgány vůči jejím radikálním představitelům aktivně vystupují.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterým je vázán a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Z obsahu žádosti o udělení mezinárodní ochrany a protokolů sepsaných v průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobkyně od samého počátku tvrdí, že má obavu o svou rodinu z důvodu manželových problémů, které měl v Dagestánu i neshody s jejími příbuznými, kteří nesouhlasili s jejich sňatkem. Tyto skutečnosti neuvedla při první žádosti s odůvodněním, že si myslela, že se situace po jejich sňatku a narození syna uklidní. Nicméně i v současné době, rodiče s ní nekomunikují a zakazují komunikaci i jejím sourozencům. Dalším důvodem pro podání žádosti byly obavy ze strany wahhabistů, kteří je nutili k přestoupení na jejich víru. Doplnila, že se obává bezpečnostní situace v zemi, když na denním pořádku jsou výbuchy a střelby.

Nejprve soud připomíná, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně z vymezených důvodů. Podle názoru soudu žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ani při pohovorech

neuvědla skutečnosti, pro které by jim žalovaný mohl udělit azyl dle § 12a či § 12b zákona o azylu. Žalobkyně nevyvíjela v zemi původu činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, nebyla tedy pronásledována ve smyslu ustanovení § 12a zákona o azylu. Soud se ztotožňuje se žalovaným i v tom, že z jejích výpovědí nevyplývá, že by měla ve vlasti problémy se státními orgány, neexistuje tedy odůvodněný předpoklad, že by se po návratu do vlasti stala předmětem zájmu státních orgánů. Městský soud v Praze se shoduje se správním orgánem, že popisované problémy nelze podřadit pod taxativně vymezené důvody. V jednání jejích příbuzných a obava o syna, jak se bude adaptovat do prostředí v zemi původu, nelze spatřovat pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Soud připomíná, že institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů (viz rozsudek NSS 5 Azs 268/2004).

Soud nepopírá, že problémy se soukromými osobami mohou být za určitých okolností důvodem pro udělení některé formy mezinárodní ochrany. Otázka problémů se soukromými osobami byla již judikaturou Nejvyššího správního soudu obšírně řešena, za všechny je možné uvést rozsudek č. j. 3 Azs 22/2004 - 48 ze dne 10. 3. 2004, dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno následující: „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromých osob, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žadatele dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ V tomto směru je rovněž třeba poukázat na rozsudek ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož za „pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy, které státní orgány cíleně potírají a čelí jim.“ Ze zpráv, které si opatřil správní orgán je zřejmé, že na území Dagestánu je šíření wahhábismu již od roku 1999 oficiálně zakázáno (Informace OAMP - Vahhábismus) a bezpečnostní orgány vůči jejím radikálním představitelům aktivně vystupují (viz Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska- Všeobecná úřední zpráva o Severním Kavkazu).

Soud stejně jako žalovaný neshledal podmínky pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu.

Není sporu o tom, že rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze považovat za relevantní z hlediska tohoto ustanovení. Je proto třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Tuto povinnost žalovaný splnil. Pro úplnost soud připomíná, že aplikace ustanovení § 14 zákona o azylu je namístě pouze tehdy, jsou-li na straně žadatele dány zvláště závažné okolnosti, a je proto vyhrazeno jen výjimečným případům. Takové okolnosti žalovaný v případě žalobkyně důvodně neshledal. Lze souhlasit s tím, že spokojenost pobytu rodiny žalobkyně na území České republiky, není důvodem pro udělení tohoto výjimečného typu azylu. Jak uvedl, žalovaný, k uvedenému účelu poskytuje český právní řád jiné právní instituty upravené v zákoně o pobytu cizinců.

Žalovaný neshledal ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Předně neshledal hrozící skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Je třeba připomenout, že účelem zákona o azylu je poskytnout

ochranu lidem, kteří z azylově relevantních důvodů nemohou žít v zemi svého původu. Připustí-li soud, že obavy ze msty ze strany rodiny žalobkyně jsou reálné (v pochybnostech ve prospěch žadatele), skutková zjištění nenasvědčují, že by v zemi původu nebyla pro rodinu žalobkyně dostupná kvalifikovaná ochrana ve smyslu čl. 7 odst. 2 Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Jednání příbuzných, především nezájem rodičů o dceru a její rodinu, nepředstavují podle Městského soudu v Praze útoky soukromých osob, ani pronásledování ve smyslu azylového zákona. V rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice stanoví dvě podmínky pro existenci účinné ochrany v zemi původu. Poskytovatelé ochrany uvedení v čl. 7 odst. 1 poskytují zpravidla účinnou ochranu tehdy, (1) pokud činí přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a (2) pokud stěžovatel má k této ochraně přístup. Obě podmínky musí být splněny kumulativně; v opačném případě není účinná ochrana dostupná“. V případě žalobkyně obě podmínky zjevně splněny byly. Ze zpráv, z nichž vycházel správní orgán, vyplývá, že v Ruské federaci existuje systém ochrany práv občanů, jakkoli je v řadě ohledů nedokonalý. Rovněž žalobkyně při pohovorech nesdělila, že by její rodině byla ochrana státními orgány odepřena.

Soud je srozuměn s tím, že k žádosti o mezinárodní ochranu nezletilého žalobce, který je osobně závislý na svých rodičích, je třeba přistupovat nanejvýš individuálně, neboť spektrum rodinných situací, které mohou nastat, je velmi pestré. *Zásadně však platí, že nezletilé děti sledují osud svých rodičů a pokud tedy rodičům reálně nehrozí v zemi původu pronásledování, nejsou v důsledku své osobní závislosti na nich ohroženy takovým pronásledováním (ať už přímo či nepřímo) také ony.* Tento „standardní“ model pak platí rovněž v projednávaném případě, kdy potíže se soukromými osobami tvrdí oba rodiče nezletilého žalobce a míra jeho závislosti na nich je vzhledem k jeho věku vysoká.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že správní orgán posuzoval důvodnost požadavku žalobců na udělení mezinárodní ochrany na základě tvrzení žalobkyně s přihlédnutím k informacím o zemi původu, týkající se dodržování lidských práv a svobod v jeho vlasti, které získal ze shora uvedených zdrojů. Z podkladů, které měl správní orgán k dispozici (a které jsou dle názoru soudu pro jeho rozhodnutí zcela dostačující a objektivní) nevyplývá, že by žalobcům v případě jejich návratu do Ruské federace „reálné nebezpečí“ hrozilo. Závěr svého rozhodnutí o tom proč důvody, které uvedl nezakládají nárok na udělení některé formy mezinárodní ochrany podle výše citovaných zákonných ustanovení pak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu v souladu se zákonem o azylu dostatečně odůvodnil.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má nárok na náhradu nákladů řízení účastník, který měl ve věci úspěch. Žalovanému, který by měl právo na jejich náhradu, tyto nevznikly.

Ustanovenému právnímu zástupci soud přiznává odměnu ve výši 4.800,- Kč za 2 úkony právní služby v částce 2.100,- Kč za úkon (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění do 31. 12. 2012, tj. převzetí zastoupení a písemné podání) a 2x za náhradu hotových výdajů ve výši 300,- Kč za úkon dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Odměna bude vyplacena k rukám právního zástupce z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. března 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová